

Guillaume Musso

Een appartement
in Parijs

A.W. Bruna Uitgevers

*Voor Ingrid,
voor Nathan.*

*Midden in de winter hoorde ik eindelijk
dat er in mij een onoverwinnelijke zomer heerste.*

Albert Camus

Het jongetje

Londen, een zaterdag tegen het einde van de ochtend

Je weet het nog niet, maar binnen drie minuten zul je een van de zwaarste beproevingen van je leven beleven. Een beproeving die je niet hebt zien aankomen, maar die even pijnlijk zal zijn als een witheet stuk ijzer op een zachte huid.

Voorlopig dwaal je kalm rond in de galerij van het winkelcentrum met de allure van een ouderwets atrium. Na tien dagen regen is de hemel weer prachtig diepblauw. De zonnestralen die de etalage van het warenhuis doen oplichten, hebben je in een vrolijke stemming gebracht. Om het begin van de lente te vieren, heb je jezelf zelfs die korte, rode jurk met witte stippen cadeau gedaan, die je al twee weken op het oog had. Je voelt je licht, bijna vrolijk. Je dag is op een fijne manier begonnen: eerst lunchen met Juul, je beste vriendin, een bezoek aan de manicure als meiden onder elkaar, ongetwijfeld een tentoonstelling in Chelsea en dan vanavond het concert van PJ Harvey in Brixton.

Een kalme reis door de behaaglijke meanders van je leven.

Tot je het plotseling ziet.

Een kleine, blonde jongen in een tuinbroek van spijkerstof en een marineblauwe houtje-touwtjejas. Misschien twee jaar oud, of iets ouder. Grote, heldere pretogen die fonkelen achter een gekleurde bril. Een fijn getekend gezichtje en een rond babyhoofdje met lichte, korte krullen als een baal hooi in de zomerzon. Je kijkt al een tijdje vanuit de verte naar hem, maar hoe dichterbij je komt, hoe gefascineerder je raakt door zijn gezicht. Een onbedorven gebied, stralend, nog niet aangedaan door pijn of angst. Op dat gezichtje zie je een waaier van kansen. Onbedorven levensvreugde en geluk.

Nu kijkt hij jou ook aan. Zijn gezicht klaart op in een onschuldige glimlach. Trots laat hij je het metalen vliegtuigje zien dat hij tussen zijn mollige vingers boven zijn hoofd laat vliegen.

‘Vroemmm...’

Terwijl je naar hem teruglacht, begint een vreemd gevoel zich meester van je te maken. Als het trage gif van een onbegrijpelijke gewaar-

wording die je hele wezen besmet met een onbekende droefheid.

Het kind heeft zijn armen uitgespreid en begint rondom de stenen fontein te dribbelen, die water opspuit onder de koepel van de galerij. Heel even denk je dat hij naar jou toe komt en dat hij in je armen zal vallen, maar...

‘Papa, papa! Kijk dan, ik ben een vliegtuig!’

Je kijkt op en je blik kruist die van de man die het kind met een grote zwaai oppakt. Een kil lemmet doorsnijdt je lichaam en je hart stopt met kloppen.

Die man ken je. Vijf jaar geleden heb je een amoureuze relatie met hem gehad die ruim een jaar heeft geduurd. Voor hem ben je uit Parijs weggegaan en heb je in Manhattan een nieuwe baan gezocht. Je hebt zelfs zes maanden lang geprobeerd een kind te krijgen, wat niet is gelukt. Toen is de man teruggegaan naar zijn ex-vrouw, bij wie hij al een kind had. Je hebt je uiterste best gedaan hem tegen te houden, maar dat was niet genoeg. Het was een pijnlijke periode in je leven en nu je denkt dat het je is gelukt die pagina om te slaan, kom je hem vandaag tegen. En dat breekt je hart.

Je begrijpt je verwarring nu beter. Je zegt tegen jezelf dat dat kind het jouwe had kunnen zijn. Dat dat kind het jouwe had móeten zijn.

De man heeft je onmiddellijk herkend en hij ontwijkt je blik niet. Aan zijn verwarde gezichtsuitdrukking zie je dat hij even verbaasd is als jij, slecht op zijn gemak, zich lichtelijk schamend. Je denkt dat hij naar je toe zal komen om te praten, maar als een ree in het kreupelhout maakt hij een beschermende beweging naar zijn nageslacht en beent gehaast weg.

‘Kom, Joseph, we gaan.’

Terwijl de vader en zijn zoon weglopen, kun je je oren niet geloven. ‘Joseph’ is een van de voornamen die jullie samen hadden uitgekozen voor jullie toekomstige kind. Je ogen raken vertroebeld. Je voelt je onteigend. Een zware loomte overvalt je en enkele minuten lang blijf je als verstijfd staan, sprakeloos en verlamd, met een brok in je keel.

Met grote moeite bereik je de uitgang van het winkelcomplex. Je hart bonst in je oren, je beweegt als een automaat, je voeten zijn als lood. In St James’s Park lukt het je een arm omhoog te steken om een taxi aan te houden, maar de hele rit zit je te trillen, vechtend tegen de gedachten die je overspoelen, en je vraagt je af wat er gebeurt.

Nadat de deur van je appartement achter je is dichtgeslagen, laat je meteen het bad volstromen. Je doet geen licht aan in je slaapkamer. Met je kleren aan ga je op bed liggen. Bewegingloos. Door je hoofd spoken

de gedachten aan het kind met het vliegtuigje en al snel verandert alle wanhoop die je voelde toen je je vroegere minnaar zag in een gruwelijk gevoel van leegte. Een gemis dat op je borst drukt. Je huilt natuurlijk, maar je houdt jezelf voor dat tranen zuiverend werken en dat de crisis vanzelf zal overgaan. Maar de pijn zal zich verdiepen, opzwellen en je breken als een plotselinge vloedgolf, die je meesleurt en alle dijken doet barsten, die jaren van ontevredenheid, wrok en teleurgestelde wanhoop blootlegt. Wonden openrijtend waarvan je dacht dat ze waren genezen.

Al snel kronkelt er een kil monster van paniek over je ledematen. Je springt overeind. Je hart bonkt in je keel. Je hebt eenzelfde periode enkele jaren geleden al meegemaakt en toen is het niet goed afgelopen. Maar het lukt je niet die gedachte naast je neer te leggen, je kunt de onverbiddelijke molens niet stoppen. Oncontroleerbaar rillend wankel je naar de badkamer.

Het medicijnkastje. De buisjes met medicijnen. Je gaat in het bad liggen – dat overloopt – hoewel je je nog maar half hebt uitgekled. Het water is te heet of te koud; je weet het zelfs niet meer en het maakt je niet uit. Er drukt een gewicht als een bankschroef op je borst. In je buik gaapt een diepe put. Voor je ogen spreidt zich een roetzwarte horizon uit, voor altijd versluierd door verdriet.

Je beseft zelf niet dat het zo erg met je was gesteld. De afgelopen jaren ben je een beetje de weg kwijtgeraakt, dat is waar, en je weet al heel lang dat het leven kwetsbaar is. Maar je had niet verwacht vandaag elk houvast te verliezen en zo snel van streek te kunnen raken. En je wist vooral niet dat er nog zo'n dikke slijklaag door je lichaam stroomde. Die donkerte, het gif, de ellende. Het gevoel van eeuwige eenzaamheid dat plotseling in je is ontwaakt en je terroriseert.

De medicijnbuisjes dobberen als bootjes op het water. Je maakt ze open en slikt de inhoud met handen vol in. Maar dat is niet genoeg. Je moet tot het einde doorgaan. Dus pak je het lemmet van het scheermes dat op de badrand ligt en laat het langs je onderarm glijden.

Je hebt er altijd bitter tegen gevochten, maar vandaag ben je daartoe niet langer in staat, want je vijand laat je niet los en hij kent je beter dan jij jezelf. Terwijl het mes je aderen nadert, denk je spottend terug aan de overdreven vreugde die je vanmorgen voelde toen je de zon door het raam zag schijnen.

En dan komt dat vreemde, geruststellende moment waarop je weet dat de teerling is geworpen en je enkele reis al is begonnen. Gehypnotiseerd kijk je naar het bloed dat, verdund in het water, prachtige, naamloze

kronkelingen vormt. Terwijl je voelt dat je gaat, besef je dat de pijn in elk geval zal verdwijnen en juist op dit moment is dat van onschatbare waarde.

Terwijl de duivel je meeneemt door brandende stoomflarden, zweeft het beeld van het jongetje weer door je gedachten. Je ziet hem op een strand, aan zee. Een plek die Griekenland zou kunnen zijn, of Zuid-Italië. Je bent vlak bij hem. Zo dichtbij, dat je zelfs kunt ruiken hoe hij naar zand geurt, naar koren, geruststellend als een zachte zomeravondbries.

Wanneer hij naar je opkijkt, zie je geroerd zijn knappe gezichtje, zijn mopsneusje en zijn vrolijke tanden, die zijn glimlach onweerstaanbaar maken. Hij spreidt zijn armen open en begint om je heen te rennen.

‘Mama, kijk, ik ben een vliegtuig!’

Midden in de winter

Dinsdag 20 december

1

Het syndroom van Parijs

Parijs is altijd een goed idee.
Audrey Hepburn

1

Vliegveld Roissy-Charles-de-Gaulle, aankomsthal.

Beslist een soort hel op aarde.

Bij de paspoortcontrole verdrongen zich honderden reizigers in een vastgelopen wachtrij die zich eindeloos uitstreckte als een vette boa. Gaspard Coutances keek op in de richting van de rij plexiglas cabines die twintig meter verderop stonden. In de reeks hokjes stonden slechts twee arme marechassees om de enorme toestroom aan passagiers te controleren. Gaspard slaakte een wanhopige zucht. Elke keer wanneer hij op dit vliegveld kwam, vroeg hij zich af hoe de verantwoordelijke functionarissen de verwoestende gevolgen konden negeren van een zo gruwelijke eerste kennismaking met Frankrijk.

Hij beheerste zich. Alsof dit alles nog niet genoeg was, was het er vreselijk warm. De atmosfeer was klam, benauwd en doordrongen van een afschuwelijke stank van zweet. Gaspard nam plaats tussen een puber die eruitzag als een motorrijder en een groep Aziaten. De spanning was voelbaar: na de jetlag van een vlucht van tien of vijftien uur begrepen de passagiers, die er als zombies bij zaten, dat er nog geen einde was gekomen aan hun martelgang.

De lijdensweg was vlak na de landing begonnen. Zijn vlucht uit Seattle was weliswaar op tijd aangekomen – het vliegtuig was even voor negen uur die ochtend geland – maar ze hadden ruim twintig minuten moeten wachten voordat de slurf was aangekoppeld en ze het toestel konden verlaten. Daarop was een eindeloos lange wandeling door verouderde gangen gevolgd. Een ergerlijk zoeken naar de ingewikkelde, half verborgen richtingborden en een struikelende tocht over kapotte roltrappen, waarna hij de grootste moeite moest doen om niet in een overvolle pendelbus te worden geplet, waarna ze uiteindelijk als bees-

ten waren losgelaten in deze sombere ruimte. Welkom in Frankrijk.

Gaspard baadde in het zweet, met zijn reistas over zijn schouder. Hij voelde zich alsof hij, sinds hij het vliegtuig had verlaten, al drie kilometer had gelopen. Verslagen vroeg hij zich af wat hij hier eigenlijk deed. Waarom veroordeelde hij zichzelf elk jaar tot een maand opsluiting in Parijs om een nieuw toneelstuk te schrijven? Hij lachte zenuwachtig. Het antwoord was eenvoudig en klonk als een slogan: schrijftechniek in een vijandige omgeving. Elk jaar huurde Karen, zijn agente, voor een maand een huis of een appartement waarin hij rustig kon werken. Gaspard haatte Parijs zo erg – en vooral de kerstperiode – dat het hem geen enkele moeite kostte vierentwintig uur per dag opgesloten te blijven zitten. Resultaat: het stuk schreef zichzelf. Of bijna. In elk geval was zijn tekst eind januari altijd klaar.

De rij slonk tergend traag. Het wachten werd een beproeving. Opgevoonden kinderen renden schreeuwend langs de afscheidingen, een groep ouderen hield zich aan elkaar vast om niet ter plekke in elkaar te zakken, een baby spuugde de inhoud van zijn flesje uit in de hals van zijn moeder.

Die verdomde kerstvakanties... jammerde Gaspard, en hij hapte een grote teug bedorven lucht. Toen hij de ontevreden gezichten van zijn ongelukkige medereizigers zag, herinnerde hij zich een artikel dat hij in een tijdschrift had gelezen, dat ging over het ‘syndroom van Parijs’. Elk jaar werden tientallen Japanse en Chinese toeristen in het ziekenhuis opgenomen, en vaak gerepatrieerd, vanwege ernstige psychiatrische stoornissen die hen tijdens hun eerste bezoek aan de hoofdstad hadden getroffen. Zodra ze in Frankrijk waren aangekomen, begonnen die vakantiegangers allerlei vreemde symptomen te vertonen: deliria, depressies, hallucinaties, paranoia. Na verloop van tijd hadden de psychiaters er een verklaring voor gevonden: de aandoening van de toeristen werd veroorzaakt door het grote verschil tussen hun fantastische voorstelling van de lichtstad en de werkelijkheid. Ze dachten de fantastische wereld van Amélie Poulain aan te treffen, uit de films en de reclames, maar in plaats daarvan troffen ze een harde, vijandige stad aan. Hun droomstad – die van de romantische cafés, boekenstalletjes langs de Seine, Montmartre en Saint-Germain-des-Prés – verbrijzelde in het aanzien van de werkelijkheid: de smerigheid, de zakkenrollers, de onveiligheid, de alom aanwezige vervuiling, de lelijkheid van de grote, stedelijke gebouwen en het verouderde openbaar vervoer.

Om aan iets anders te denken, haalde Gaspard enkele in vieren gevouwen velletjes papier uit zijn zak. De beschrijving en de foto's van de ver-

gulde gevangenis die zijn agente voor hem in het 6e arrondissement had gehuurd. Het vroegere schildersatelier van Sean Lorenz. De foto's waren aanlokkelijk en beloofden een heldere, open, rustgevende ruimte, uitstekend geschikt voor de schrijfmarathon die hem wachtte. Meestal vertrouwde hij foto's niet, maar Karen had het appartement bekeken en ze had hem verzekerd dat het hem zou bevallen. En zelfs nog meer, had ze er geheimzinnig aan toegevoegd.

Hopelijk zou hij er snel zijn.

Hij moest nog ruim een kwartier wachten tot een van de marechaussees zich verwaardigde een blik in zijn paspoort te werpen. Vriendelijk als een gevangenisdeur, het soort dat 'goedendag' noch 'dank u wel' zei en niet reageerde op zijn 'nog een fijne dag' toen hij zijn identiteitspapieren terugkreeg.

Opnieuw verbaasde Gaspard zich over de borden. Hij ging de verkeerde kant op en liep even later terug. Een reeks roltrappen. Een rij automatische deuren, die stevast te laat reageerden. Snel liep hij de rolvloeren over. Gelukkig was hij niet zo dom geweest bagage mee te nemen die moest worden opgehaald.

Hij bevond zich nu niet ver meer van de uitgang van de hel. Hij vocht om zich los te maken uit de gebruikelijke menigte die de aankomsthal blokkeerde, baande zich een weg door de drukte, liep een stel omver dat elkaar stond te zoenen en sprong over passagiers die op de kale vloer lagen te slapen. Recht voor hem uit betekende de draaideur met een bordje **UITGANG – TAXI'S** erboven het einde van zijn beproeving. Daar, nog enkele meters en hij zou uit deze nachtmerrie zijn bevrijd. Hij zou een taxi nemen en met zijn hoofdtelefoon op met de piano van Brad Mehldau en de bas van Larry Grenadier aan de werkelijkheid ontsnappen. Straks, vanmiddag, zou hij meteen beginnen met schrijven en hij...

De regen temperde zijn enthousiasme. Een stortbui geselde het asfalt vanuit een loodgrijze hemel. In de lucht hing een elektriserende droefheid. Geen enkele taxi te zien. Wel bussen van CRS en verdwaalde passagiers.

'Wat is er aan de hand?' vroeg hij aan een kruier die bij een asbak op een voet onaangedaan een sigaret stond te roken.

'Weet u dat niet? Er wordt gestaakt, meneer.'

2

Op datzelfde moment stapte Madeline Greene op station Gare du Nord uit de Eurostar van 9.47 uur uit Londen.

Haar eerste schreden op Franse bodem waren aarzelend. Het kostte

haar moeite zich te oriënteren. Haar benen waren zwaar en bibberig. Behalve moe was ze duizelig, misselijk en had ze last van oprispingen van brandend maagzuur. De arts had haar nog gewaarschuwd voor bijwerkingen van haar behandeling, maar ze had niet verwacht met kerst er zo slecht aan toe te zijn.

De koffer die ze achter zich aan sleepte, was als lood. Het geluid van de wieltjes op de betonnen vloer galmde vervormd en nog harder in haar hoofd en deed haar schedel bijna barsten. De hoofdpijn waarvan ze al last had sinds ze wakker was geworden, werd er nog erger door.

Ondanks de weinig flatterende reputatie van Gare du Nord had deze plek Madeline altijd al gefascineerd. Waar anderen wanorde en angst zagen, zag zij een concentratie van ruwe, aanstekelijke energie. Meer een plaats vol wonderen, een eeuwig in beweging zijnde bijenkorf. Duizenden levens en lotsbestemmingen die elkaar kruisten en een reusachtig spinnenweb weefden. Een woeste stroming, bedwelmend, een vloedgolf die je moest temmen om niet te verdrinken.

Ze zag het station vooral als een toneel vol met duizenden acteurs: toeristen, mensen uit de buitenwijken en de arme voorsteden, zakenmensen, patrouillerende agenten, clandestiene verkopers, dealers, personeel uit de omliggende cafés en winkels... Terwijl Madeline die miniatuurwereld onder aan de grote glas-in-loodramen bekeek, dacht ze aan zo'n grote sneeuwbol, die haar grootmoeder elke keer van haar reizen voor haar meenam. Een enorme, gonzende bol, zonder plastic lovertjes, die uit zijn voegen barstte door de drukte.

Ze kwam uit op het plein voor het station, waar ze door een rukwind werd begroet. Wat het weer betreft, was het er nog erger dan in Londen: een druilerige regen, een grijze lucht, vochtig en klam. Zoals Takumi al tegen haar had gezegd, blokkeerden tientallen taxi's de toegang tot het station. Bussen en auto's konden geen reizigers laten instappen en moesten de passagiers aan hun lot overlaten. Bij een televisiecamera liepen de gemoederen hoog op: stakers en weggebruikers genoten van de aandacht voor deze eindeloos terugkerende ellende, waar de kranten en nieuwszenders zo gek op waren.

Madeline liep snel om de groep heen. *Waarom heb ik er niet aan gedacht een paraplu mee te nemen?* zei ze kwaad tegen zichzelf, toen ze in de richting van Boulevard Magenta liep. Omdat ze te dicht bij de stoep-rand liep, werd ze natgespat toen een auto door een plas reed. Drijfnat liep ze woedend Rue Saint-Vincent-de-Paul af, tot aan de ingang van de kerk. Daar wachtte Takumi achter het stuur van een dubbel geparkeerde bestelwagen op haar, precies op tijd op de afgesproken plaats. Op zijn

kakelbonte Estafette stond een vrolijke tekst, die een fel contrast vormde met de grauwe omgeving: LE JARDIN EXTRAORDINAIRE – BLOEMENHANDEL – 3 BIS, RUE DELAMBRE – 75014 PARIS. Toen Madeline hem zag, zwaaide ze naar hem, voordat ze voor in de cabine stapte.

‘Hello, Madeline, welkom in Parijs,’ zei de bloemist om haar te verwelkomen, en hij gaf haar een handdoek.

‘Hallo, jongen, ik ben blij je te zien.’

Ze droogde haar haar terwijl ze de jonge Aziaat bekeek. Takumi had kortgeknipt haar, hij droeg een ribfluwelen jack en een zijden sjaal. Boven zijn ronde gezicht troonde een geruite, flanellen pet waaronder twee flaporen uitstaken, die hem er als een kleine muis deden uitzien. Bovendien had hij een dunne snor, die meer weghad van een snor van een nauwelijks volwassen puber dan die van Thomas Magnum. Hij was niet ouder geworden sinds ze uit Parijs was vertrokken en de leuke bloemenwinkel aan hem had overgedaan waarin ze hem enkele jaren eerder in dienst had genomen.

‘Fijn dat je me bent komen ophalen. Dank je,’ zei Madeline terwijl ze haar gordel omdeed.

‘Graag gedaan. Vandaag zou je geen kant uit hebben gekund met het openbaar vervoer.’

De jonge bloemist schakelde en reed Rue d’Abbeville op. ‘Zoals je ziet, is er in dit land niets veranderd sinds je bent vertrokken,’ zei hij, en hij wees naar de groep demonstranten. ‘Het wordt zelfs met de dag erger.’

De ruitenwissers van de oude Renault konden nauwelijks alle regen aan die op de voorruit roffelde.

Ondanks de misselijkheid, die opnieuw in haar opkwam, dwong Madeline zichzelf verder te praten. ‘En, hoe gaat het leven? Heb je geen kerstvakantie genomen?’

‘Pas eind volgende week. We willen Nieuwjaar met de familie van Marjolaine vieren. Haar ouders hebben een distilleerderij in Calvados.’

‘Als je nog steeds zo slecht tegen alcohol kunt, kan dat gezellig worden!’

De bloemist begon te blozen. Nog altijd even gevoelig, dacht Madeline glimlachend, terwijl ze door het raam naar de drijfnatte omgeving keek. De bestelwagen kwam aan bij Boulevard Haussmann, reed vijfhonderd meter door en sloeg toen Rue Tronchet in. Ondanks de stromende regen en ondanks het slechte sociale leefklimaat was Madeline blij hier te zijn.

Ze had het heerlijk gevonden om in Manhattan te wonen, maar ze had er niet de zogenaamde energie opgedaan die door sommigen van haar vriendinnen zo werd geroemd. New York had haar eigenlijk juist ver-

moeid. Haar lievelingsstad bleef nog altijd Parijs, want daarheen keerde ze terug om haar wonden te laten helen. Ze had hier vier jaar gewoond. Niet bepaald de mooiste jaren, maar in elk geval wel de belangrijkste: jaren van troost, van wederopbouw, van wedergeboorte.

Tot 2009 had ze in Engeland bij de recherche van Manchester gewerkt. Daar was een afschuwelijk onderzoek, waar ze voor verantwoordelijk was geweest – de zaak-Alice Dixon* – volkomen misgelopen, waardoor ze gedwongen was geweest de politie te verlaten. Door die mislukking had ze alles verloren: haar beroep, het respect van haar collega's en haar zelfvertrouwen. In Parijs was ze een kleine bloemenwinkel begonnen en was ze aan een nieuw leven begonnen in Montparnasse, ver bij alle moordonderzoeken en verdwenen kinderen vandaan. Dat kalmere leven had opnieuw een radicale wending genomen toen een ontmoeting haar op een onverwacht spoor had gezet, waardoor ze de kans had gekregen het onderzoek te heropenen dat haar leven had verwoest. Uiteindelijk had de zaak-Alice Dixon een gelukkig einde in New York gevonden. Haar succes was zo groot, dat ze de kans had gekregen voor de WITSEC te komen werken, het nationale getuigenbeschermingsprogramma. Ze had haar bloemenwinkel aan Takumi overgedaan en was naar New York gevlogen. Een jaar later had de NYPD – de politie van New York – haar een contract aangeboden als adviseur van een afdeling voor cold cases. Madelines opdracht was een aantal oude, niet-opgeloste zaken met nieuwe ogen te bekijken. Een baan die spannend zou hebben geleken in een televisieserie of een detective van Harlan Coben, maar die in werkelijkheid slechts een doodsaaie kantoorbaan bleek te zijn. In vier jaar tijd was Madeline slechts één keer op een plaats delict geweest. Het was dan ook niet gelukt ook maar één onderzoek te laten heropenen. De eenheid waarvan ze deel uitmaakte, had een gebrek aan middelen en moest vechten tegen een bureaucratie waarbij vergeleken de Franse nog verbleekte. Voor elk verzoek om een DNA-onderzoek moest ze een hele stapel formulieren invullen, elke keer dat ze toestemming vroeg om een oude getuige te ondervragen of toegang tot bepaalde dossiers te krijgen, vereiste de aanvraag een waanzinnige hoeveelheid papierwerk en liep het meestal uit op een 'nee' van de FBI, die de interessantste criminele onderzoeken in eigen hand hield.

Zonder enige spijt had ze uiteindelijk ontslag genomen en was in Engeland gaan wonen. Ze had het zichzelf zelfs kwalijk genomen dat ze het

---

* Zie *Bericht uit Parijs*, A.W. Bruna, 2014.

zo lang had uitgehouden. Want nadat Jonathan Lempereur – de man van wie ze had gehouden en met wie ze mee naar Manhattan was gegaan – was teruggekeerd naar zijn vrouw, was er eigenlijk niets meer wat haar in de Verenigde Staten had gehouden.

‘Marjolaine en ik verwachten in het voorjaar een baby,’ vertrouwde de bloemist haar plotseling toe.

Die onthulling rukte Madeline uit haar overpeinzingen. ‘Dat... dat is heel leuk voor jullie,’ zei ze, terwijl ze probeerde haar stem vrolijk te laten klinken.

Maar haar reactie klonk onecht. Zo onecht, dat Takumi over iets anders begon: ‘Je hebt nog steeds niet gezegd waarom je naar Parijs bent gekomen, Madeline.’

‘Om allerlei redenen,’ antwoordde ze ontwijkend.

‘Als je op kerstavond bij ons thuis wilt komen eten, ben je welkom.’

‘Dat is aardig van je, maar liever niet. Je moet het me niet kwalijk nemen, maar ik wil echt graag even alleen zijn.’

‘Zoals je wilt.’

Weer was het stil. Een drukkende stilte. Madeline zei verder niets. Met haar neus tegen het raam gedrukt, probeerde ze te zien waar ze waren en ze dwong zichzelf elke plek te verbinden aan een herinnering aan haar leven in Parijs. Place de la Madeleine deed haar denken aan een expositie in het schilderijenmuseum gewijd aan Dufy; Rue Royale herinnerde haar aan een bistro die een fantastische kalfsragout serveerde; de Pont Alexandre III bleef verbonden met een ongeluk dat ze op een regenachtige dag met haar motorfiets had gehad...

‘Ben je voor je werk gekomen?’ hield Takumi vol.

‘Natuurlijk,’ loog ze.

‘Heb je Jonathan onlangs nog gezien?’

Bemoei je met je eigen zaken!

‘Nou, is je ondervraging afgelopen? Mag ik je erop wijzen dat ik hier de smeris ben?’

‘Maar je bent juist geen smeris meer, als ik alles goed heb gevolgd...’

Ze zuchtte. Die sukkel begon haar op haar zenuwen te werken. ‘Goed, ik zal eerlijk zijn,’ zei ze, ‘ik wil dat je ophoudt met die vragen. Ik heb je opgeleid en mijn zaak aan je verkocht, maar dat geeft je niet het recht me over mijn leven te ondervragen.’

Terwijl de bestelwagen Esplanade des Invalides overstak, keek Takumi Madeline van opzij aan. Ze was nog steeds zoals hij haar had gekend, met haar confronterende karakter, haar ruime, leren jack, haar blonde hoekig geknipte haar, een beetje oldskool.

Kwaad draaide Madeline het raam open en stak een sigaret op.

‘Echt, rook je nog?’ predikte de bloemist. ‘Dat meen je niet.’

‘Hou je mond,’ antwoordde ze, en uitdagend blies ze een rookwolk zijn kant op.

‘Nee! Niet in mijn auto! Ik wil niet dat mijn bestelwagen naar sigarettenrook stinkt!’

Toen de Estafette bij een verkeerslicht moest stoppen, maakte Madeline van de gelegenheid gebruik door haar tas te pakken en het portier te openen.

‘Maar... Madeline, wat doe je nou?’

‘Ik ben oud genoeg om het zonder goedkope morele lessen te hoeven doen. Ik loop wel verder.’

‘Nee, wacht, je...’

Ze sloeg het portier dicht en beende in haar eentje weg over de stoep van Rue de Grenelle.

Het stroomde nog steeds van de regen.

3

‘Staking?’ riep Gaspard uit. ‘Wat voor staking?’

Gelaten haalde de kruier zijn schouders op en maakte een onbestemd gebaar. ‘Mwah, hetzelfde als altijd, u weet wel...’

Om zich tegen de striemende regen te beschermen, hield Gaspard zijn hand boven zijn ogen. ‘Er zijn dus geen taxi’s?’

‘Nada. U kunt de RER B proberen, maar slechts een op de drie treinen rijdt.’

Dan ga ik nog liever dood.

‘En de bus?’

‘Geen idee,’ zei de man grijnzend, en hij nam een laatste trek van zijn sigaret.

Woedend liep Gaspard terug de terminal in. In een wachtruimte bladerde hij *Le Parisien* van die dag door. De titel voorop was veelzeggend: DE GROTE BLOKKADE. Taxichauffeurs, treinmachinisten, personeel van de RATP, luchtverkeersleiders, stewardessen en stewards, vrachtwagenchauffeurs, havenarbeiders, postbeambten, de gemeentereinigingsdienst: iedereen werkte samen en dreigde de regering het land lam te leggen wanneer die niet een controversiële wet introk. In het artikel werd uitgelegd dat meer stakingen konden worden verwacht en dat als gevolg van de blokkade van de raffinaderijen de kans bestond dat er in het land binnen nu en enkele dagen een tekort aan benzine zou ontstaan. Alsof dat nog niet genoeg was, was het na een eindeloos durende

piek in de luchtvervuiling, aan het begin van de maand, ook de beurt aan de Seine, met een historische hoogwaterstand. Overal rondom Parijs waren overstromingen, wat de doorgang nog moeilijker maakte.

Gaspard wreef in zijn ogen. *Altijd hetzelfde liedje, elke keer wanneer ik in dit land kom...* De nachtmerrie ging door, maar langzaam maar zeker maakte woede plaats voor gelatenheid.

Wat moest hij doen? Als hij een mobiel zou hebben gehad, had hij Karen kunnen bellen en haar om een oplossing kunnen vragen. Maar Gaspard had nooit een mobiele telefoon willen hebben. Net zoals hij geen computer had, geen tablet met touchscreen, geen e-mailadres en dat hij nooit het internet op ging.

Enigszins naïef ging hij in de hal van het luchthavengebouw op zoek naar een telefooncel, maar die leken allemaal te zijn verdwenen.

De bus bleef zijn laatste hoop. Hij ging naar buiten en zocht tevergeefs een agent, om hem om informatie te vragen. Het kostte hem ruim een kwartier om de subtiele verschillen door te krijgen tussen de verschillende lijnen van de bussen van Air France, en hij moest kwaad toekijken hoe twee propvolle bussen, waar niemand meer bij kon, voor zijn neus wegreden.

Na nog eens een halfuur te hebben gewacht en terwijl het nog harder ging regenen, lukte het hem eindelijk in een van de bussen te klimmen. Geen zitplaats, nee – dat kon je wel vergeten – maar hij had in elk geval wel de goede lijn genomen, die naar Gare Montparnasse.

Als sardientjes op elkaar gepropt, druipend van de regen, ondergingen de passagiers gelaten de lijdensweg tot aan het einde. Met zijn tas tegen zich aan gedrukt, dacht Gaspard mijmerend aan de definitie van een mens door Dostojevski: een wezen dat zich aan alles aanpast. Aan kapotte voeten doordat iedereen op je tenen staat, aan heen en weer worden geduwd, mensen die in je gezicht niezen, met onbekenden in een benauwd hol staan zweten, samen aan een stang vol met microben hangen...

Weer kwam de verleiding in hem op om alles af te zeggen en uit Frankrijk te vertrekken, maar hij zette zich schrap en zei tegen zichzelf dat zijn beproeving niet langer dan een maand zou duren. Als het hem zou lukken zijn tekst op tijd in zijn appartement af te ronden, zou hij over nog geen vijf weken het einde van de winter en het begin van de lente in Griekenland doorbrengen, waar hij in een haven op het eiland Sifnos een zeiljacht had liggen. Hij zou zes maanden door de Cycladen gaan varen, één met de elementen, in een explosie van gevoelens en kleuren: het verblindende wit van de zon op de kalk, de kobaltblauwe hemel, de turquoise diepten van de Egeïsche Zee. In Griekenland voelde

Gaspard zich één met het landschap, de planten en de geuren, in een soort pantheïstisch samengaan. Nadat hij zich had laten bedwelmen door de zeelucht, smolt hij weg in het kreupelhout langs de droge stenen muren, en hij verheugde zich al op de geuren van tijm, salie, olijfolie en geroosterde inktvis. Een genot dat tot half juni zou duren. Wanneer de toeristen zouden beginnen de eilanden te bederven, zou hij wegvluchten naar Amerikaans territorium, naar zijn chalet in Montana.

Dat was een andere manier van leven: een terugkeer naar de natuur, die er wild en woest was. Zijn dagen zouden er worden bepaald door vissen op forel, eindeloos ronddwalen door de berkenbossen, rond de meren en langs de rivieren en beekjes. Een eenzaam, maar intens bestaan, ver van de kanker van de steden met bleke bewoners.

Meter voor meter kroop de bus over de A3. Door de beslagen ramen zag Gaspard soms delen van de borden die de afritten naar de noordoostelijke buitenwijken aangaven: Aulnay-sous-Bois, Drancy, Livry-Gargan, Bobigny, Bondy...

Hij had het nodig zich telkens langdurig te kunnen afsluiten, zichzelf te reinigen, de kanker van de beschaving van zich af te spoelen. Want Gaspard Coutances was al lange tijd in oorlog met de gejaagdheid en de chaos van een wereld die zijn ondergang tegemoet ging. Een wereld die aan alle kanten uit zijn voegen barstte en die hij niet langer begreep. Als goede misantroop voelde hij zich meer verwant aan beren, roofdieren en slangen dan aan zijn zogenaamde menselijke broeders. Hij was er trots op dat hij zich had kunnen afsluiten van een wereld die hij haatte. Trots dat hij het grootste deel van de tijd buiten de samenleving en haar regels kon leven. Zo had hij al vijftwintig jaar geen televisiescherm meer aangezet, wist hij vrijwel niets van internet en reed hij in een Dodge van eind jaren zeventig.

Zijn kluzenaarsbestaan vloaide voort uit een resoluut, maar niet radicaal ascetisme. Zo nu en dan, wanneer de gelegenheid zich voordeed, gunde hij zichzelf een uitspatting. Dan kon hij zijn bergen of zijn schuilhoek in Griekenland achter zich laten en het vliegtuig nemen naar een concert van Keith Jarrett in Juan-les-Pins, naar een retrospectief van Bruegel in Rotterdam of naar een voorstelling van *Tosca* in de arena van Verona. En dan had hij ook nog die fameuze schrijfmaand in Parijs. Nadat zijn toneelstuk een jaar lang in zijn hoofd had liggen rijpen, ging hij zestien uur per dag achter zijn bureau zitten. Elke keer was hij bang voor een gebrek aan ideeën, inspiratie of zin, maar elk jaar zette een geheimzinnig proces hem weer in beweging. In de loop van het droge schrijfproces zonder pathos vloeiden woorden, settings, dialogen en weer-

woorden uit zijn pen en versmolten tot een samenhangend geheel.

Zijn stukken werden nu in bijna twintig talen vertaald en over de hele wereld opgevoerd. Alleen al vorig jaar werd er aan bijna vijftien producties in de Verenigde Staten en Europa gewerkt. Een van zijn laatste stukken, *Ghost Town*, was in de Schaubühne opgevoerd, het mythische theater in Berlijn, en was genomineerd voor een Tony Award. Zijn stukken sloegen vooral aan bij de intellectuele pers, die zijn werk enigszins probeerde te interpreteren en het nogal overschatte.

Gaspard was nooit aanwezig bij de voorstellingen van zijn stukken en gaf nooit interviews. In het begin had Karen zich er druk om gemaakt dat hij ervoor koos niet in de media te verschijnen, maar ze had deze gereserveerdheid uiteindelijk benut om een 'mysterie Gaspard Coutances' te scheppen. Hoe minder hij eraan werkte, hoe meer de pers hem uiteindelijk overspoelde met lofuitingen. Hij werd vergeleken met Kundera, Pinter, Schopenhauer, Kierkegaard. Gaspard voelde zich niet geïrriteerd door die complimenten, want hij had altijd al gevonden dat zijn succes gebaseerd was op een misverstand.

Voorbij Bagnolet kroop de bus over de *périphérique* tot hij de afrit van Bercy kon nemen naar Gare de Lyon. Daar bleef de bus eindeloos lang staan, om de helft van de passagiers te laten uitstappen. Daarna reed hij verder in westelijke richting.

De toneelstukken van Gaspard hadden allemaal hetzelfde thema: de absurditeit en de tragiek van het leven, de medeaanwezigheid van eenzaamheid naast de menselijke vorm. Ze gaven uiting aan de verachting van Gaspard van de waanzin van zijn tijd en koesterden geen enkele illusie, geen enkel optimisme noch goede gevoelens en hadden vooral geen happy end. Maar hoe wanhopig en hoe wreed ze ook waren, zijn stukken waren grappig. Zeker, het waren geen *Pouic-Pouic*, *La cage aux folles* of *Au théâtre ce soir*, maar het waren beslist levendige en dynamische stukken. Zoals Karen zei: ze gaven de toeschouwers het gevoel dat ze vrij konden zijn, en de critici dat ze intelligent waren. Dat verklaarde misschien de bevestiging van het publiek en waarom de bekendste komieken erom vochten zijn valse teksten te mogen gebruiken.

Ze staken de Seine over. Boulevard Arago; de droevige, verregende kerstversieringen herinnerden Gaspard eraan hoe erg hij de pest had aan deze periode en aan wat er van dit feest was geworden: gewoon een commercieel, vulgair braaksel. Toen stopte de bus op Place Denfert-Rochereau, vlak voor de ingang van de catacomben. Rond de Lion de Belfort stond een kleine groep demonstranten met vlaggen te zwaaien in de kleuren van de CGT, de FO en de FSU. De chauffeur draaide zijn raam

omlaag en sprak een agent aan die het verkeer stond te regelen. Gaspard luisterde en begreep dat Avenue du Maine geblokkeerd was, evenals alle andere toegangswegen naar de Tour Montparnasse.

De deuren van de bus gingen met een zuigend geluid open. ‘Eindpunt, iedereen uitstappen,’ zei de chauffeur geamuseerd, terwijl hij zijn passagiers aan een onzeker lot overliet.

Buiten verergerde het noodweer nog meer.

4

Vanwege de staking en de blokkades van de afvalverwerkingsbedrijven lag het afval overal in Parijs op straat. Bergen vuil groeiden voor de restaurants, de ingangen van de gebouwen en voor de winkels. Verongelijkt en weifelend tussen afschuw en woede maakten sommige toeristen zelfs spottende selfies bij de overvolle afvalbakken.

In de stromende regen liep Madeline Rue de Grenelle af, haar koffer op wieltjes, die elke honderd meter een kilo zwaarder leek te worden, achter zich aan sleurend. Moedig had ze besloten het niet op zich te laten zitten. Om de moed erin te houden, dacht ze aan het programma dat ze voor de komende dagen voor zichzelf had uitgestippeld. Wandelen op het Île Saint-Louis, een muzikale komedie in het Châtelet, een toneelstuk in het Théâtre Édouard VII, de Hergé-tentoonstelling in het Grand Palais, de film *Manchester by the Sea* en in haar eentje naar een paar restaurantjes... Ze wilde een fijne tijd hebben. Ze was hierheen gekomen om uit te rusten en orde op zaken te stellen. Ze vond dat de stad dit soort magie uitstraalde.

Ze liep verder en dacht niet aan de medische ingreep die ze over enkele dagen zou moeten ondergaan. Toen ze Rue de Bourgogne was gepasseerd, stopte het plotseling met regenen. Toen ze op Rue du Cherche-Midi was, brak er zelfs voorzichtig een zonnestraaltje door, wat haar deed glimlachen. Ze zocht op haar smartphone naar de mail van het verhuurplatform waarop ze het huis had uitgekozen.

‘Een appartement in Parijs’ was de opdracht die ze een maand geleden in de zoekmachine had opgegeven, toen ze op zoek was naar een appartement. Na enkele tientallen kliks en een halfuur zoeken, was ze terechtgekomen op de site van een makelaar die gespecialiseerd was in het verhuren van ongewone objecten. Het huis ging haar budget ver te boven, maar het had haar meteen zo aangesproken dat ze nergens anders meer wilde wonen. Bang dat het onder haar neus zou worden weggekaapt, had Madeline meteen haar creditcard gepakt om de reservering vast te leggen.

In het bevestigingsbericht stond zowel het adres van de woning als een

reeks toegangscode. Volgens de aanwijzingen stond het gebouw in de Allée Jeanne Hébuterne, een doodlopend straatje dat werd afgesloten door een ijzeren hek, pal tegenover restaurant Chez Dumonet. Madeline vond het hek met afbladderende verf, en met een half oog op het scherm van haar telefoon tikte ze de vier cijfers in waarmee ze het kon openen.

Zodra Madeline het achter zich had afgesloten, voelde ze zich meteen ondergedompeld in een buitentijds heiligdom. Ze werd direct getroffen door het vele groen – kamperfoelie, bamboe, jasmijn, magnolia's – en allerlei struiken – Mexicaanse sinaasappelboompjes, rotsheide, vlinderstruiken – die van de plek een landelijk, boers juweel maakten, mijlenver bij de rauwe stad vandaan. Toen ze verder liep over de tegels, zag ze een groep van vier maisonnettes. Huisjes van één etage met een groentetuin eromheen, waarvan de gevels verdwenen onder de klimop en passiebloemen.

Het laatste huis in het straatje was het huis dat ze had gehoord. Met de andere had ze niets te maken. Van buiten was het een kubus van gewapend beton, versierd met een ruitpatroon van rode en zwarte baksteen. Madeline tikte nog een code in om de grote, ijzeren deur zonder raam te openen, waarop een smeedijzeren spreuk was bevestigd: CURSUM PERFICIO. Hier eindigt mijn weg.

Zodra ze naar binnen ging, gebeurde er iets met haar: een soort verwondering, bijna als door de bliksem getroffen. Een fascinatie die haar recht in haar hart trof. Waar kwam dat gevoel vandaan dat ze zich er meteen thuis voelde? Dat gevoel van onbeschrijflijke harmonie? Kwam het door de inrichting? De okergele schitteringen van natuurlijk licht? Van het contrast met de chaos die buiten heerste?

Madeline was altijd al gevoelig geweest voor de inrichting van ruimtes. Gedurende lange tijd had dat zelfs deel uitgemaakt van haar werk: laat de omgeving praten. Maar de ruimtes waarmee ze toen te maken had gehad, waren juist bijzonder omdat het plaatsen delict waren geweest...

Ze zette haar koffer in een hoek van de hal en nam er de tijd voor alle kamers te bekijken. *Cursum Perficio* was een perfect gerestaureerde atelierwoning uit de jaren twintig. Drie verdiepingen rondom een begroeide patio.

Op de begane grond een open keuken met een eetkamer en een grote, sobere zitkamer. Toen ze een kale, houten trap af liep, kwam ze uit op een lagere verdieping ter hoogte van de tuin, die in twee slaapkamers was verdeeld die uitkeken op een fontein met klimplanten eromheen. De eerste verdieping bestond uit een groot atelier, een slaapkamer en bijbehorende badkamer.

Onder de indruk van de meer dan vier meter hoge, betimmerde raam-
openingen in de muur, die uitkeken op de hemel en de boomtoppen,
bleef Madeline minutenlang in het atelier staan. In de beschrijving op de
verhuursite had ze gelezen dat het huis eigendom was geweest van de
schilder Sean Lorenz. Het atelier zag er inderdaad uit alsof de schilder
net was vertrokken, met felle vlekken op de vloer, schildersezels en
schilderijlijsten in allerlei maten, de maagdelijke doeken die in kasten
stonden. En vooral de verfpotten, kwasten, penselen en spuitbussen.

Met moeite kon ze zich van het atelier losmaken. Het was opwindend
en verwarrend om je in de intimiteit van de schilder te begeven. Terug
in de zitkamer opende ze de glazen schuifdeur die uitkwam op het ter-
ras. Daar werd ze getroffen door de bedwelmende geuren van de bloe-
men die van de beneden liggende patio opstegen en glimlachend keek ze
naar de roodborstjes die rond een aan de muur bevestigde magnolia vlo-
gen. Ze voelde zich meer op het platteland dan in Parijs. Ze zou nu eerst
een bad nemen en dan met een kop thee en een goed boek op het terras
gaan zitten.

Dit huis had het plezier terug in haar leven gebracht. Ze had er goed
aan gedaan haar intuïtie te volgen en hierheen te gaan. Parijs was echt de
stad waarin alles mogelijk was.

5

De regen vervloekend, sprong Gaspard van de ene stoep op de andere,
zijn jack boven zijn hoofd houdend, zijn tas scheef over zijn schouder.
Vanuit Denfert was hij zonder te aarzelen naar het metrostation Edgar-
Quinet gegaan. Toen hij Rue Delambre op liep, voelde hij zich op be-
kend terrein. Twee jaar geleden had Karen een groot appartement voor
hem gehuurd op de hoek van Square Delambre. Hij herinnerde zich de
straat nog goed: het schooltje, hotel Lenox, het prachtige Le Jardin met
al die bloemen in de etalage en de restaurants waar hij had gegeten: het
Sushi Gozen en de Bistrot du Dôme.

Het stopte eindelijk met regenen toen hij op Boulevard du Montpar-
nasse aankwam. Gaspard trok zijn jack weer aan en veegde zijn bril
droog. In de straat klonken rauwe, verwarde kreten. Rotjes, rookbom-
men, gefluit, sirenes, vijandige, tegen de regering gerichte slogans. De
verkeersader stond vol met demonstranten. Een stoet die wachtte om
Rue de Rennes op te gaan. Gaspard herkende de gele, fluorescerende
jacks en de rode hessen van de CGT, die zich hadden verzameld rondom
een heteluchtballon en een geluidswagen van waaruit de dicht opeenge-
drukte menigte werd opgeroepen op weg te gaan.

De toneelschrijver dook de golf van vlaggen en spandoeken in, waarna hij buiten adem Boulevard Raspail bereikte. Blij dat het er iets rustiger was, bleef hij, tegen een lantaarnpaal geleund, staan uithijgen. Badend in het zweet haalde hij het papiertje uit zijn zak dat Karen hem had gestuurd, en herlas het adres van het huis en de instructie hoe hij er moest komen. Toen liep hij verder, terwijl enkele spaarzame zonnestralen fonkelend de stoep beschenen.

Op de hoek van Rue du Cherche-Midi bekeek hij opgetogen de etalage van een wijnhandel. De Rouge et Noir. Hij keek goed of de winkel leeg was, voordat hij naar binnen ging. Hij wist precies wat hij wilde hebben en sprak de eigenaar kort aan. Tien minuten later vertrok hij met een doos grand cru's: gevreij-chambertin, chambolle-musigny, saint-estèphe, margaux, saint-julien...

Alcohol...

Toen hij in de etalages zijn spiegelbeeld zag, dacht hij kort aan de vreselijke scène aan het begin van de film *Leaving Las Vegas*, waarin het door Nicolas Cage gespeelde personage bij een drankwinkel stopte om een winkelwagentje vol te laden met tientallen flessen alcohol. Een halte, inleiding tot een afdaling naar een suïcidale hel.

Zo erg was het met Gaspard nog niet, maar alcohol maakte integraal deel uit van zijn dagelijks leven. Hoewel hij meestal alleen dronk, lukte het hem ook zich memorabele stukken in de kraag te drinken in de kroegen van Columbia Falls, Whitefish of Sifnos. Hij bezatte zich grondig met gefrustreerde kerels die niets gaven om Bruegel, Schopenhauer, Milan Kundera of Harold Pinter.

Dat was de eenvoudigste manier om zijn breuklijnen te dichten en het leven minder tragisch te maken. Een handlanger die hem hielp het bestaan enkele fragmenten van onbezorgdheid te ontfoetselen. Alcohol was zowel vriend als vijand en was het schild dat emoties op afstand hield, de maliënkolder die hem tegen zijn angsten beschermde, het beste slaapmiddel. Hij herinnerde zich een zin van Hemingway: 'Een intelligent man wordt soms gedwongen te drinken om tijd te kunnen doorbrengen met imbecielen.' En zo was het. Alcohol loste in feite geen enkel probleem op, maar het was een tijdelijk middel om het grote verbond van middelmatigheid te verdragen dat, volgens hem, de mensheid vergiftigde.

Gaspard was scherp genoeg, hij wist dat de kans bestond dat de alcohol het uiteindelijk zou winnen. Hij had zelfs een vrij nauwkeurig idee van de manier waarop dat zou kunnen gebeuren: er zou een dag komen waarop het leven zo ondraaglijk voor hem zou worden, dat hij er niet

meer tegen zou kunnen nuchter te zijn. Het beeld van zijn door alcohol doordrenkte kadaver dat in een ravijn viel, spookte door zijn hoofd. Snel verjoeg hij die nachtmerrie en hij zag dat hij bij een hek was aangekomen dat was bedekt met een verflaag Pruisisch blauw.

Hij klemde de doos met wijn onder zijn arm en toetste de vier cijfers van de digitale code in waarmee de ingang van Allée Jeanne-Hébuterne was afgesloten. Zodra hij het smalle straatje in liep, ontspande er zich iets in hem. Lange tijd bleef hij vol verbazing staan toen hij de begroeiing en de provinciale, bijna ouderwets aandoende, met bomen begroeide doorgang zag. Hier leek de tijd langzamer te verstrijken dan elders, alsof de plek werd doorsneden door een parallelle tijdas. Twee sullige katten lagen in de zon. Vogels kwetterden tussen de takken van de kersenbomen. De chaos van buiten leek plotseling erg ver weg te zijn en het was moeilijk te geloven dat je hier slechts op enkele honderden meters van de afgrijselijke Tour Montparnasse bevond.

Gaspard deed enkele stappen over de ongelijke bestrating. Enigszins achteraf, verscholen tussen de struiken, waren kleine, zandstenen huizen met gepleisterde muren te zien. Achter verroeste hekken waren de okergele gevels bedekt met klimop en wilde wingerd. Achteraan stond een gewaagd bouwsel met geometrische vormen. Een parallellepipedum van gewapend beton met een brede, opaalglazen band die over een gevel van als een dambord gemetselde zwarte en rode baksteen liep. Boven de deur stond een smeedijzeren spreuk: CURSUM PERFICIO, de naam van het laatste huis van Marilyn Monroe. Een toetsenbordje hing klaar om een nieuwe code in te tikken. Gaspard volgde Karens instructies, waarop de ijzeren deur met een zachte klik van het slot ging.

Nieuwsgierig naar hoe het er vanbinnen uit zou zien, liep Gaspard de hal in en hij kwam meteen in de zitkamer uit. Die was niet zo mooi als op de foto's. Die was mooier. Het huis was op een ingenieuze manier rondom een rechthoekige patio gebouwd en had een L-vormig terras.

'Verdomme, zeg...' siste hij tussen zijn tanden, verbaasd door de prachtige omgeving. Alle spanning die hij gedurende de afgelopen uren had opgebouwd, verdween in één keer. Hij was hier in een andere dimensie, een ruimte die zowel vertrouwd als geruststellend was. Functioneel, uitnodigend en zuiver. Hij dacht even na over waar dit gevoel vandaan zou kunnen komen, maar noch de architectuur, noch de harmonische verhoudingen verhielden zich op een wijze waarvan hij de regels kende.

Meestal was hij niet gevoelig voor inrichtingen. Hij was gevoelig voor landschappen, voor de weerkaatsing van besneeuwde bergtoppen in het oppervlak van een meer, voor de blauwachtige witheid van gletsjers,

voor de bedwelmende immensheid van naaldbossen. Hij geloofde niet in al die drukte over feng shui en de invloed van meubels op de energiestromen in een kamer. Maar hij moest toegeven dat hij hier alleen 'goede golven' ervoer, met in elk geval de zekerheid dat hij zich hier prettig zou voelen en er met plezier zou werken.

Hij deed de glazen schuifdeur open, liep het terras op en leunde tegen de balustrade. Hij genoot met volle teugen van de zingende vogels en deze landelijk aandoende sfeer. Het was gaan waaien, maar het was heerlijk en de zon scheen in zijn gezicht. Voor het eerst sinds lange tijd glimlachte Gaspard. Om zijn aankomst te vieren, zou hij een fles gevrey-chambertin openen en een glas inschenken, waarvan hij kalm zou gaan genieten terwijl...

Een geluid rukte hem uit zijn dromen. Er was nog iemand in het huis. Misschien een schoonmaakster of een onderhoudsmonteur. Hij keek naar binnen.

Daar zag hij een vrouw staan die hem aankeek. Volkomen naakt, op een badhanddoek na, die ze om haar borst had geslagen en die tot op haar dijen hing.

'Wie bent u en wat doet u in mijn huis?' vroeg hij.

Ze keek hem kwaad aan. 'Dat wilde ik juist precies zo aan u vragen,' antwoordde ze.